

Scénář

Scéna 1

0:00 – 0:19 : Pan Závodník zpívá (záběry Rusů osvobozujících Brno)

Scéna 2

0:20 – 0:33 **Paní Závodníková:** Narodila jsem se 26. srpna 1928, jmenuju se Věroslava Závodníková, no a bydlím tady teď v Líšni na sídlišti.

Scéna 3

0:34 – 1:13 **Paní Závodníková:** Pocházím z vesnice, je to u Znojma, jmenuje se to Břežany (historická fotka Břežan) Dřív se to jmenovalo Frischau (dobová fotka vesnice Frischau) to byla německá vesnice a my jsme tam byli jako česká kolonie (fotka rodiny paní Zahradníkové) to tam bylo jen takových 30 rodin jenom. Jo. Vycházeli jsme všichni dobře, já sem tam začala chodit do školy (třídní fotka ze školy) Jo. Byla tam česká škola, jen jedna třídka, protože tam bylo málo dětí. Jo. Tak jsme chodili všichni dohromady. Nevím jak to učitelé mohli zvládnout, když byla poslední a pak my jsme tam začali chodit 3 do první třídy. Jo. No tak jsem chodila tam až do 11 let...

Scéna 4

1:17 – 1:36 **Pan Závodník:** Tak já se jmenuju Závodník Jindřich, narodil jsem se 26. března 1926 v Brně a od té doby jsem bydlel pořád v Líšni (stará fotka Líšně) až do té doby než byla válka, kdy jsem se stěhoval pryč.

Scéna 5

1:37 – 1:56 **Pan Závodník:** Já jsem prožíval šťastný dětství v Líšni, ve staré Líšni mám na mysli. Nebylo to (stará fotka) nějak ideální (stará fotka pana Závodníka a jeho přátel), protože už tehdy byly cidět rozdíly mezi děckama co měli bohatý rodiče a který měli chudobný...

Scéna 6

1:59 – 3:03 **Paní Závodníková:** Když nás zabíral Němec (záběry Hitlera v Brně).Jo. Když to bylo zabraný Němcem, sudety. Tak my jsme se museli to byl rozkaz že jsme se museli do 24 hodin jako Češi vystěhovat pryč z Břežan. Jo. A tak to nás v noci naložili (další záběry Hitlera v Brně) do takovejch vozů. To byly takový žebříňáky velký. Tak nás naložili děcka a nejnmutnější věci jsme tam měli. Babička peřiny, oblečení a tak dále. A ty nás odvezli do Dolešic. To byla první vesnice, která nebyla zabraná Němcama, a tak tam nás nastěhovali do takovýho starýho pivovaru. Všechny rodiny dohromady. Do školy jsme tam nechodili. Jo. Malinký děcko bylo tam 14- ti denní. Malý mimino. Byl tam jeden sporák, na čem se vařilo. Jo. A do školy jsme nechodili pochopitelně. Tatínek musel narukovat, to byla mobilizace. (záběry mobilizační vyhlášky) Tak jsme tam byli jenom my. Maminky s děckama...

Scéna 7

3:07 – 3:37 **Pan Závodník:** Že, my jsme ve škole měli profesora, jmenoval se Lásk, kterej byl opravdu vlastenec. Ten nás učil v tělocviku, jak se háže granát, jak se plíží a podobně, že prostě připravoval nás na to že jednou k něčemu dojde. Později jsem se potom dověděl, že byl jak přišli Němci popravený a že zahynul v koncentračním táboře...

Scéna 8

3:41 – 4:59 **Pan Závodník:** Potom byla mobilizace všeobecná,kde narukoval můj otec. Já jsem s ním šel tehdy na nádraží (dobové záběry vlaku vjíždějícího na hl.nádraží v Brně) hlavní nádraží v Brně. Kde už byla velká parta těch svolávaných mužů (dobové záběry brňanů) a stál sem s otcem bokem a otec mi dával rady co mám dělat, když bude pryč. Pamatuju si jaké

bylo obrovské nadšení těch lidí co tam byli. Jenom si pamatuju jak křičeli snad: „Dejte nám zbraně, my půjdeme na ně“ a „nevzdáme se jim skopčáky“ ohromná nálada taková, že půjdou do války proti tomu Hitlerovi. No otec můj stál bokem a nic se nezúčastnil tady tohoto veselí a oni za ním přišli a to si pamatuju jako dnes zeptali se ho: „Františku, jaktože ty nejseš nijak nadšenej?“ a on jim řekl památnou větu: „Chlapci neradujte se za 14 dní za 3 neděle budeme doma...“ (fotka manželů Závodníkových)